

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. (Ἀχ! Θεέ! ἦλθα πολὺ ἄργά.)
Ἄλλὰ σεῖς διὰ ποῖον μὲ ἐκλαμβάνετε;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. ὦ! ὠραῖον! διὰ τὸν ἀρχι-
μάγειρον, ὅστις μᾶς λείπει. Δὲν ἦλθετε
σεῖς ὁ ἴδιος ζητοῦντες τὴν κενὴν θέσιν;

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Ναί, βεβαιότατα... τὴν
κενὴν θέσιν... διότι ἐγὼ ἐνόμιζον...
(καὶ αὐριον ἀναχωρεῖ! δὲν γνωρίζω πῶς νὰ εἰδο-
ποιήσω τὴν κυρίαν Ἐλίξαν περὶ τούτου.)

[Ἦχος κώδωνος ἔσωθεν, εἰσέρχεται ὁ Γιάννης.]

ΓΙΑΝΝΗΣ. Ἀμέσως τὴν κοκολάταν διὰ
τὴν Κυρίαν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀμέσως γίνεται... Ἐμπρὸς
λοιπὸν διὰ τὸ πρόγευμα τῆς αὐτοῦ ἐξο-
χότητος, εἶναι ἀκόμη ὀλίγος καιρὸς...
Ἄλλὰ ἡ κοκολάτα τῆς Κυρίας... πρέ-
πει νὰ γίνῃ ἀμέσως καὶ νὰ τὴν φέρῃς
εἰς αὐτήν.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. Νὰ τὴν φέρω... μὲ εὐχα-
ρίστησιν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (Πρὸς τὸν Γιάννην.) Φέρετε ἐδῶ
τὴν κοκολατιέρα καὶ τὰ χρειαζόμενα,
ἀλλὰ γρήγορα.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Ἀμέσως (Ἀναχωρεῖ.) Ἄ! ἐλη-
σμόνησα νὰ σᾶς δώσω αὐτὸ τὸ χαρτί
ποῦ μοῦ ἔδωσεν ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης. (Ἀνα-
χωρεῖ.)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Ἀνοίγει τὸ χαρτί.) Εἶναι μία
παραγγελία... Ἐχομεν καιρὸν.

[Βλέπει ἐρχόμενον τὸν Σουφλέ ἀπὸ τὸ μέσον.]

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος.)

Ἡ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

(Μετάφρασις)

Συγχώρησόν με!... ἡ λέξις αὕτη ἔ-
σεται ἡ πρώτη καὶ τελευταία μου κραυ-
γὴ, ὑπερτάτη κραυγὴ τοῦ ἀνθρώπου ὃν
ἡ τύψις τοῦ συνειδότος θέλει καταβι-
βάσει εἰς τὸν τάφον. Τὶ παράφρων
εἶμαι!... ἔχω ἄρά γε τὸ δικαίωμα μό-
νον νὰ σὲ ἐνθυμούμαι, σὲ τὴν ὁποίαν
κατεδίκασα εἰς λύπην αἰωνίαν;

Μὴ φοβηθῆς ὅτι θὰ ἐπιχειρήσω ποτὲ
νὰ ὑπερπηδήσω τὴν μεταξὺ ἡμῶν σή-
μερον ὑπάρχουσαν ἄβυσσον. Μαγδα-
ληνὴ, εἶμαι λίαν ἔνοχος. Γουυπετῆς καὶ

μὲ χεῖρας συμπεπλεγμένας σὲ ἱκετεύω
νὰ μὲ ἀκούσης!

Ἦμην εἰκοσαετῆς, ἦσο δεκαεξαέτις.
Ἡμέραν τινα σὲ εἶδον διερχομένην εἰς
τὸν βραχίονα τοῦ πατρός σου. Τὴν ἡ-
μέραν ἐκείνην, ἡ εἰκὼν σου δὲν ἐξηφα-
νίσθη ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς μου. Τὴν ἐ-
πιούσαν σὲ ἠκολούθησα, προσηλώθην
εἰς τὰ βήματά σου, ἐγενόμην ὁ κακὸς
δαίμων σου. Καὶ ἐν τούτοις σοὶ ὀμνύω,
Μαγδαληνὴ, ὅτι σὲ ἠγάπων.

Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην καθ' ἣν μόνη,
ἔρημος, τεθλιμμένη, δυστυχῆς καὶ με-
τανοοῦσα ἡ καρδιά μου, πάλλει εἰς τὴν
ἀνάμνησίν σου, σοὶ λέγω, Μαγδαληνὴ,
ὅτι ὑπῆρξες ὁ μοναδικὸς τοῦ βίου μου
ἔρωσ, ὅτι σὲ ἠγάπησα ἀγίως!

Φρικώδης σύμπτωσις ἦτις μᾶς ὤθη-
σε τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλον, ἡ ἦτις μὲ
ἔρριψεν εἰς τὰ βήματά σου καὶ ἐπέτρε-
ψεν ἵνα ἡ φιλεύσπλαγχνος ψυχὴ σου
συμπαθήσῃ πρὸς τὰς θλίψεις μου. «Μὴ
μὲ ἀγαπᾶς, μὲ εἶπες μίαν ἑσπέραν, θὰ
ἀναγκασθῶ νὰ σὲ ἀγαπήσω καὶ ἐγὼ,
καὶ φοβοῦμαι τὸν ἔρωτα.» Ἦσο κατα-
δικασμένη. «Ἀγάπα με λοιπὸν, μὲ εἶπες
ἑτέραν τινα ἑσπέραν καθ' ἣν κλαίω εἰς
τὰ γόνατά σου παρεδιδόμην εἰς τὴν ἀ-
πελπισίαν μου· ἀγάπα με· αὕτη εἶναι ἡ
εἰμαρμένη σας. — Ἦτο λοιπὸν ἡ ἰδική
σου νὰ ὑποφέρῃς τόσον; — Ἀγάπα με,
λέγουσιν ὅτι ὁ ἔρωσ φέρει εὐτυχίαν εἰς
τὴν γυναῖκα ἣτις ἐμπνέει αὐτόν. Εἶθε
νὰ γίνῃ οὕτω! Ἀγάπα με, εἶναι ἀνάγκη
νὰ σὲ ἀγαπήσω καὶ ἐγώ.»

Ἐλεγες τὰς λέξεις ταύτας καὶ ἡ καρ-
διά σου ἔπαλλεν ἐπίσης ἰσχυρῶς ὡς ἡ
ἰδική μου. Εὐτυχὲς ἑσπέρας! ὄχι, φρι-
κῶδες! ὑπέγραψες συμβόλαιον μετὰ
τῆς δυστυχίας!

Ναί, εἶμαι μόνος, εἶναι νύξ, καὶ
ἀγρυπνῶ. Ἀγρυπνῶ ὡς ὄλοι ἐκείνοι εἰς
τοὺς ὁποίους ἀρνεῖται τὸν ὕπνον ἡ τύ-
ψις τοῦ συνειδότος. Βαστάζω, ὡς φορ-
τίον βαρὺ βαρύνον με, ὄλον τὸ βάρος
τῆς ἀχαριστίας μου, τῶν ἀδυναμιῶν μου,
τῆς παραφορᾶς μου, τοῦ ἐγκλήματός μου..

Θὰ σὲ ἀγαπήσω ἀκόμη;... Συγχώ-
ρησόν μοι, εἶμαι ἄφρων! Νομίζω ὅτι

ἐπανεῦρον τὰ ἴχνη τῶν βημάτων σου, ὅτι ἡ σκιά σου ὀρθοῦται ἐνώπιόν μου, καὶ ὅτι γονυπετῆς, κλίνων καὶ τὰ δύο γόνατα, καὶ κρατῶν τὴν κατάψυχρον χεῖρά σου ἐντὸς τῶν φλογερῶν χειρῶν μου, σοὶ λέγω χάριν!... ἔλεος!... μὲ φαίνεται ὅτι τὸ παρελθόν, ὡς κακὸν ὄναρ ὅπερ ἀποδιώκει ἡ ἐγρήγορσις, σβύνεται, ἐξαλείφεται, ἐξαφανίζεται, διαλύεται, καὶ ὅτι τὰ χεῖλη σου πιέζουσι τὸ μέτωπόν μου καὶ τὸ δροσίζουσι διὰ τοῦ ἀγνωτέρου τῶν φιλημάτων. Εἶμαι παράφρων!

Δὲ ἐμὲ, αὐριον σημαίνει τὸ τριακοστὸν ἔτος, καὶ εἶμαι μακρὰν σου· τόσον μακρὰν ὥστε ἀγνωῶ ποῦ εὕρισκεσαι καὶ ἐὰν ἡ ἐπιστολὴ αὕτη περιέλθῃ εἰς σέ. Τί πράττω ἤδη ἐν τῇ ζωῇ; Εἰς τί μὲ χρησιμεύει ἡ θλιβερά, ἡ μονότονος, ἡ ἄσκοπος καὶ μάλιστα ἀθόρυβος αὕτη ὑπαρξις; Δὲν μὲ ἀποκρίνεσαι, Μαγδαληνή, ἡ ἐπιείκειά σου θὰ μὲ ἐκάλυπτεν αἰσχύους, αἱ ἐπιπλήξεις σου θὰ μὲ ἐφόβευον.

Εἰς τί εἶμαι καλός; εἰς ποῖον γίνομαι κατὰ τι ὠφέλιμος; ἔπεσα τοσοῦτον χαμηλὰ ἐν τῇ ἰδίᾳ μου συνειδήσει ὥστε ἀπωθῶ τὸν σεβασμὸν τῶν ἄλλων. Ἡ γυνὴ ἣτις ἤθελε μὲ ἀγαπήσει σήμερον δὲν ἤθελε λάβει ὡς ἀντάλλαγμα εἰμὴ ἀδιαφορίαν ὁμοίαν περιφρονήσεως. Τοῦ ἀνθρώπου ὅστις θὰ μοὶ ἔτεινε τὰς χεῖρας δὲν θὰ ἐπίστευον μήτέ τὴν ἀγάπην μήτε τὴν τιμιότητα.

Ἐπειτα, ποῖον οἶκτον δύναμαι νὰ ἐμπνεύσω; ὁ Θεὸς μοὶ εἶχε δωρήσει ὄσπην εὐδαιμονίαν δωρεῖ μόνον εἰς τοὺς ἐκλεκτούς του. Νέος, τὸ μέλλον ἔψαλλεν εἰς τὰ εἴκοσί μου ἔτη τὸ μᾶλλον παράφρον ἄσμά του. Ὁ πατήρ μου, διὰ τοῦ παραδείγματος τοῦ βίου του καὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ ὀνόματός του, μοὶ ἐπέβαλλεν ἔργον τραχὺ καὶ γλυκὺ συγχρόνως, νὰ διαιωνίσω τὴν σεβαστὴν μνήμην του μεταξὺ τῶν συγχρόνων μου· καὶ ἡ μήτηρ μου, ἁγία καὶ ἀξία γυνὴ, εἶχεν ἐνσταλλάξει εἰς τὴν καρδίαν μου τὸ βάλαμον ὄλων τῶν πληγῶν· τὴν ἀγάπην καὶ τὸ ἔλεος. Ὁ πατήρ μου μὲ ἐδίδαξε νὰ καταστῶ ἄξιος τοῦ σεβασμοῦ τῶν

ἀνθρώπων καὶ ἡ μήτηρ μου νὰ γίνω ἄξιος τῆς συμπαθείας ὄλων τῶν γυναικῶν. Εἰσῆλθον εἰς τὴν ζωὴν δι' ὄλως ἀνοικτῶν θυρῶν καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ ὄλων τῶν προνομίων τῆς εὐγενείας, τοῦ πλούτου, καὶ τοῦ ἰσχυροῦ ἐκείνου στηρίγματος ὅπερ δίδουσιν ἐξήκοντα ἔτη ἐνδελεχοῦς ἐργασίας στεφθέντα δι' αὐστηρᾶς ἀρετῆς.

Τότε σὲ εἶδον κατὰ πρῶτον. Ἐνεφανίζεσο εἰς τὴν πρωΐαν τῆς ὑπάρξεώς μου ὡς ἵνα χαιρετίσης τὴν ἔλευσίν μου, καὶ, ὡς ἥλιος ζωογόνος, νὰ φωτίσης τὴν ὁδὸν μὲ τοὺς ἀπεράντους ὀρίζοντας ἣτις ἠνοίγετο ὑπὸ τὰ βήματά μου. Οὐδὲν μοὶ ἔμενε νὰ ἐπιθυμήσω. Ποῦ ἠδυνάμην ποτὲ νὰ εὕρω γυναῖκα ὁμοίαν σου; Εἰ καὶ ἦσο ὠραία, ἡ ψυχὴ σου ὅμως ἦτο ἔτι μᾶλλον ὠραία· τόσον ὠραία, ὥστε ἤρκει νὰ σὲ ἀκούσῃ τις διὰ νὰ σὲ συγχωρήσῃ νὰ ἐμφανισθῆς. Ἐκλαιες συχνάκις, καὶ ὅταν τὰ δάκρυά σου ἐκυλίαντο σιωπηλῶς ἐπὶ τῶν ὠχρῶν παρειῶν σου, ἡ καρδία σου ἐπήτει ἀπὸ τὴν ζωὴν σου μέρος τῆς εὐεξίας της, ἕνα ὀβολὸν περισσότερον διὰ τὴν δυστυχίαν, σὺ δὲ αἰσχυνομένη νὰ δώσης τόσον ὀλίγον, προσέθετες μίαν ὥραν ἐκ τῆς χαρᾶς σου.

Συγχώρησόν με, αἰσθάνομαι ἀκόμη ὅτι σὲ ἀγαπῶ... Συγχώρησόν με, σὲ ἐπλήγωσα, σὲ ὕβρισα, σὲ ἐβασάνισα, σὲ ἐφόβουσα ἴσως, καὶ ἀθλίως, ἀνάνδρως σὲ ἔφυγα... ἐφοβούμην τὴν σκιάν σου, ἔκρυψα τὸν ἀμέριμνον βίον μου, ἔδαπάνησα τὴν τελευταίαν ὥραν νεότητος ἐνοχοποιηθείσης. Ἡσχύνθην δι' εὐδαιμονίαν ἣς δὲν ἤμην ἄξιος, δὲν ὠπισθοχώρησα ἐνώπιον ἀνανδρίας.

Τὴν ὥραν ταύτην, Μαγδαληνή, συσπειροῦμαι ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ πιέζοντός με ἐλέγχου τῆς συνειδήσεως. Νὰ σοὶ τὸ ὁμολογήσω; αἰσθάνομαι ὅτι δὲν δύναμαι πλέον νὰ ζήσω ἄνευ σοῦ, καὶ ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ὅπως ὁ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ὅστις δὲν ἔχει πλέον ἄλλο καταφύγιον εἰμὴ τὸ τῆς χάριτος. Ἐλπίζω καὶ λέγω κατ' ἐμαυτὸν: δὲν θὰ ὑπάγῃ μέχρις αὐτῆς ἡ ἐπιστολή μου;

Ἐὰν ἐν τούτοις φθάσῃ μέχρι σοῦ, Μαγδαληνή, ἀνάγνωσον αὐτὴν καὶ μὴ τὴν ἀπορρίψῃς μετ' ὀργῆς. Κλαῦσον, ἐὰν σοὶ μένῃ δύναμις, ἐκείνον ὅστις εἶχε τὸ θάρρος τῆς μετανοίας, ἢ λησμόνησον αὐτόν· εἶναι ἴσως ἢ μόνῃ ἀρετῇ ἦν σοὶ ἐπιτρέπει τόσον μεγάλη ἀτυχία.

Δὲν μὲ ἀπεκρίθης, καὶ ἔπραξας καλῶς. Τὶ θὰ μοὶ ἔλεγες ὅπερ νὰ μὴ γνωρίζω ἤδη ; . . . Ἐπιπλήξεις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκραγῶσιν ἐκ καρδίας τοσοῦτον ἐπεικοῦς ὡς ἡ ἰδική σου, καὶ δάκρυα συγγνώμης ἐκφεύγοντα τοὺς ὀφθαλμούς σου δὲν θὰ ἐξήλειφον τὸ σφάλμα μου. Ἐν τούτοις . . . ὄχι, εἶχον ἀδικον νὰ ἐλπίζω . . . Μὴ μὲ γράψῃς, Μαγδαληνή, ἀλλ' ἄφησόν με νὰ συμπλέξω τὰς χεῖρας ἐνώπιον τῆς μητρός μου. Ἀνακουφίζομαι ἀνοίγων εἰς σὲ καρδίαν ἀναξίαν σου, ἀλλ' ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ δυνηθῆς νὰ ἀναγνώσῃς, μὲ αἵματηροὺς χαρακτήρας, τὴν αἰσχύνην τῆς χθὲς καὶ τὴν τύψιν τῆς σήμερον.

Τὴν πρωίαν ταύτην, πτωχὴ τις μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα. Εἰς τεμάχιόν τι τοῦ βρακόδου ἐπωμίου τῆς ὑπῆρχε παιδίον κοιμώμενον. Πιστεύεις, Μαγδαληνή, ὅτι τὸ ἔδαφος ἦτο πεπηγὸς ὑπὸ τοὺς πόδας, ὅτι ἡ χιὼν ἐπιπτε κατὰ νιφάδας καὶ ὅτι τὸ ταλαίπωρον μικρὸν ἐκοιμᾶτο! Ἐρρίγησα εἰς τὴν θέαν τοῦ παιδίου καὶ εὐσπλαγχνίσθην τὴν μητέρα του. Ἐπλησίασα καὶ ἐκένωσα τὸν βαλάντιόν μου εἰς τὴν χεῖρα τῆς γυναικὸς ἐκείνης. Μὲ εὐχαρίστησε μὲ θρηνώδη φωνὴν καὶ μὴ τολμῶσα νὰ πιστεύσῃ ἀκόμη εἰς τὴν καλὴν τῆς τύχην. Ἐγὼ, ἀπέστρεψα τοὺς ὀφθαλμούς, σὲ μόνον σκεπτόμενος, Μαγδαληνή. Ἀπεμακρύνθην μὲ κεφαλὴν ὀλιγώτερον βαρεῖαν, μὲ σκέψεις καθαρωτέρας. Ἐνόμιζα ὅτι ἦσο ἐκεῖ, καὶ ὅτι μὲ εἶδες, ὅτι μὲ περιέμενες εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ καὶ ὅτι ἡ φωνή σου ἐκραζεν εἰς τὸ ὠτίον μου: Δὸς, δὸς, δὸς ἀκόμη, εἴμεθα πλούσιοι, καὶ δὲν θὰ στερηθῶμεν οὐδέποτε. Ἐὰν ἡμέραν τινὰ μᾶς λείψωσι τὰ χρήματα, δὲν ἔχομεν τὸν ἔρωτά μας ; Δὲν προστατεύει ὁ Θεὸς τοὺς ἀγαπῶντας ἀλλήλους ; Δὸς, δὸς,

δὸς σήμερον πρὸ πάντων, κάμνει ψῦχος, αὔριον θὰ ἦναι θερμὸς ἥλιος.

Ἀγαθὴ πρᾶξις γενομένη ἐπ' ὀνόματί σου μὲ κατέστησεν εὐτυχὴ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην ἢ πτωχὴ δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ, τὸ κοιμώμενον καὶ περιτετυλιγμένον εἰς τὰ ῥάκη τέκνον εἶχε γίνεαι ἄφαντον· ἐπανεύρον ἐντὸς τοῦ οἴκου ὄλην τὴν μελαγχολίαν ἦν τοσοῦτον ἐπιτυχῶς εἶχον καταπολεμήσει ἐκτός.

Πόσον τὸ μέρος ὅπου κατοικῶ εἶναι ψυχρὸν καὶ ἄθλιον ! Εἰς μάτην ζητῶ τὴν γωνίαν τὴν ὁποίαν ἐπροτίμας, καὶ ὅπου τὰ βήματά σου ἀπετυποῦντο ἐπὶ τοῦ τάπητος· ἡ γωνία κατελήφθη ὑπὸ ἐπίπλου μὴ ἀναμιμνήσκουτός μοι εἰμὴ τὴν μόνωσιν τῆς ζωῆς μου. Ἡ καθέδρα ἐφ' ἧς τοσάκις εἶχον ῥιφθῆ μετὰ δυσθυμίας δὲν διетήρησε τὸν τύπον τῆς ὄνειροπόλου στάσεώς σου. Ἡ φλόξ τῆς ἐξίας δὲν σπιυθηρακίζει πλέον, φωτίζουσα διὰ τῶν τρεμουσῶν λάμψεων τῆς τὸ ἐσκυμμένον μέτωπόν σου καὶ τὰ ἀγγελικὰ μειδιάματά σου. Τὸ ὠρολόγιον ὅπερ ἐσήμαινε τὰς ὥρας τὰς ὁποίας διηρχόμεθα ὁμοῦ σημαίνει ἤδη θλιβερῶς ἐν τῷ κενῷ· οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας σου δὲν ἀνταποκρίνονται πλέον εἰς αὐτὸ, καὶ αἱ ὥραι αὐταὶ αἵτινες διέρρεον τόσον ταχέως, νῦν διαδέχονται ἀλλήλας βραδέως, πενθίμως· ἡ ἠχώ, ἡ νύξ, μοὶ φέρει τὸν νεκρώσιμον ἦχον διὰ μέσου τῶν ἀπελπιστικῶν παραπόνων μου καὶ τῶν λυγμῶν τοῦ δυσπνοοῦντος στήθους μου.

Εἰσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖόν μου πρὸς στιγμὴν ἵνα σὲ λησμονήσω. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ τὰ πάντα μὲ ὠμίλουν περὶ σοῦ καὶ τὸ τοσοῦτον θελκτικὸν ἐκείνο ἀναχωρητήριον ὅπου ἡ διάνοιά μου ἠρέσκετο νὰ ἐξαπλώσῃ τὰς πτέρυγας τῆς καὶ νὰ πετῆ ὑπὸ τὴν προὴν τῆς ἐμφανίσεώς σου, δὲν μὲ φαίνεται πλέον σήμερον εἰμὴ τάφος ἐν τῷ ὁποίῳ ζῶν κατεκλείσθην.

Εἶχον ἀνοίξει τὸ παράθυρον. Τὰ ἀνθη τὰ ὁποῖα ἐπότιζες διὰ τῆς χειρὸς σου δὲν ὑπάρχουσι πλέον. Ἀντικατεστάθησαν ὑπὸ ἄλλων ἀνθέων ἐχόντων μὲν τὴν λάμψιν καὶ τὸ χρῶμα τῶν ἰδικῶν σου,

μὴ ἔχοντων ὅμως καὶ τὴν εὐωδίαν ἐκεῖ-
των.

Μαγδαληνὴ, δὲν σὲ ἐπανευρίσκω πλέον,
καὶ ἡ τόσον γλυκεῖα, τόσον παραμυθη-
τικὴ εἰκὼν σου χάνεται ἐν τῷ νέφει τοῦ
αἴσχους ὅπερ ἀναβαίνει εἰς τὸ πρόσω-
πόν μου. Ἐκεῖ ὅπου σὲ εἶδον, τοσοῦτον
εὐγλωττον ἐν τῇ οὐρανίᾳ ἀπλότητι τοῦ
ἔρωτός σου, ἄλλαι γυναῖκες ἦλθον νὰ
καθήσωσιν, ὡς διὰ νὰ μὲ τιμωρήσωσι
σήμερον καὶ μὲ παρασύρωσι μέχρι τῶν
ἰχνῶν τῆς διαβάσεώς σου. Εἰς μάτην
θὰ ἀναζητήσω ἐν τῷ κατόπτρῳ πρὸ τοῦ
ὁποίου ἠρέσκεσο νὰ λειαίνης τὰς δύο
μελανὰς λωρίδας τῶν μακρῶν μαλλίων
σου τὴν θερμότητα τῆς πνοῆς σου ἢ τὴν
ἀνταύγειαν τοῦ μειδιάματός σου. Οὐδὲν
πλέον ὑπάρχει ἐκεῖ ὅπου ὑπῆρχε τὸ
πάν.

Ἄλλὰ διατί νὰ ἀναπολῶ τὰ πράγ-
ματα ταῦτα, διατί νὰ ἀπογυμνῶν τὸ
παρελθὸν ἀπὸ τὸ πένθιμον σουδάριον
ὅπερ τὸ μέλλον κρατεῖ αἰωρημένον ἐπὶ
ὄλοκλήρου τῆς ζωῆς μου; Δὲν ἔτελείω-
σαν τὰ πάντα, ἔτελείωσαν ὀριστικῶς,
καὶ τῆς λύσεως ταύτης δὲν ὑπῆρξα ἐγὼ
ὁ πρόξενος; Ἡμέραν τινὰ, ἐν ἐπιστο-
λῇ ψυχρῶς μελετηθείσῃ, ἐπὶ μακρὸν
σχεδιασθείσῃ, δὲν σοὶ ὑπέδειξα τὰς
ἀπαιτήσεις τῆς θέσεώς μου;
Βαρυθεῖς τὴν εὐδαιμονίαν μεθ' ἧς πε-
ριέβαλλες τὴν νεότητά μου, δὲν σοὶ
ἔγραψα: «Μαγδαληνὴ, πᾶς ἔχει πε-
πωμένον τι· τὸ ἐμὸν εἶναι νὰ σὲ φύγω
καὶ νὰ τρέξω πρὸς ὀρίζοντας εὐρυτέ-
ρους παρ' ὅσον τὸ ἐπιτρέπει ὁ ἔρωσ σου;»

Διψῶν ἐλευθερίαν καὶ λαμπρὰς τύ-
χας, παρηγορήθην μὲ λέξεις ὠραίας
καὶ μὲ τὸν ψυχρὸν ὑπολογισμὸν τῶν
ποταπῶν ψυχῶν. Πρέπει ἄρα γε νὰ σοὶ
τὸ ὁμολογήσω; τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἤμην
πεπεισμένος καὶ δὲν μὲ ἔτυψεν ἡ συν-
εἰδησις· τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐβάδιζον
ἐλαφρότερος καὶ φαιδρότερος ἐν τῇ ὁδῷ.
Ἀπεσπᾶσθην ἀπὸ τὸ παρελθὸν τὸ ὁποῖον
μοὶ ἐνεποίει τρόμου... ἤμην ἐλεύθερος,
ἔμελλον νὰ ἀναζητήσω...

Ναί, ἐπανέζησα... Συνητηθῆν μὲ
ἀγενῆ πλάσματα φροντίδας μόνον πα-

ρασχόντα μοι καὶ ἀηδίας. Αἱ γυναῖκες
αὗται σὲ ἐξεδικήθησαν πολὺ, Μαγδα-
ληνὴ. Ἐπανέζησα... ἀφοῦ ἔζησα πολὺ
ἐν μέσῳ διεφθαρμένων ἀνθρώπων, ζῶ
μόνος σήμερον, μόνος μετ' ἑμαυτοῦ, φεύ-
γων τοὺς ὀλίγους φίλους οἵτινες μοὶ
μένουσι, τοὺς φίλους τῶν ὁποίων φο-
βοῦμαι τὰς ἐπιπλήξεις καὶ τὰς ὑβρεῖς
ὧν εἶμαι ἄξιος, μὴ συναναστρεφόμενος
ἐνίοτε εἰμὴ ἐκείνους οἵτινες μὲ ὑπερα-
σπίζονται διὰ τῆς σιωπῆς των, ἢ ἐκεί-
νους οἵτινες μὲ ὑπερακουτίζουσι κατὰ
τὴν ἀτιμίαν γεραίροντες τὴν ἀνανδρί-
αν μου.

Πέντε ἔτη διέρρευσαν. Ποσάκις ἔκ-
τατε ἐζήτησα εἰς παντὸς εἶδους κραιπά-
λην τὴν λήθην παρελθόντος καταδιώκον-
τός με ἀκαταπαύστως καὶ ἀναπαριστω-
μένου ὑπὸ πάσας τὰς μορφάς! Οἴμοι!
ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τοῦ κόσμου ὅπου
ἀπουσίαζεν ὁ νοῦς μου, ἡ εἰκὼν σου,
ὡσεὶ κρεμαμένη ἀπὸ νήματος ἀοράτου,
ὠρθοῦτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Οὐδα-
μοῦ ἐπανεύρισκον ὀλίγην ἡσυχίαν, μίαν
ῥαυρῆν ἡδονῆς· καὶ τοῦτο διότι οὐδαμοῦ
ὡσαύτως ἐπανεύρισκον τὴν λήθην.

Ἐπειτα γνωρίζεις, Μαγδαληνὴ, τὰ
ὠραῖα ἐκεῖνα ὄνειρα τὰ ὁποῖα ἔπλαττες
δι' ἐμὲ καὶ τὰ ὁποῖα ἐποικίλλομεν ὁμοῦ,
τὰς τρέλας ἐκεῖνας τοῦ πνεύματός μου
διὰ τὰς ὁποίας ἐμειδίας ἐνίοτε, ἀλλ'
ἐνεθάρρυνες πάντοτε· ἤξεύρεις τὰς μα-
γικὰς ἐκεῖνας σκηνογραφίας αἵτινες
ἐφαίνοντο ἐν ἀπόπτῳ καὶ τὰς ὁποίας
σὺ ἀγαθὴ καὶ πιστεύουσα, μοὶ ἐδεί-
κνυες διὰ τοῦ δακτύλου· ἤξεύρεις τέλος
ὄλας τὰς θελκτικὰς ἐκεῖνας χιμαίρας
τοῦ εἰκοστοῦ μου ἔτους... Δοιπόν!
οὐδὲν πλέον! δὲν εἶμαι μήτε ποιητῆς,
μήτε καλλιτέχνης, μήτε ἐπιστήμων, εἶ-
μαι ὄν ἀδρανὲς, ἀνωφελὲς εἰς πάντας,
ἄχθος καὶ εἰς ἐμὲ αὐτόν.

Πλούσιος, ἔδαπάνησα εἰς ὀλίγα ἔτη
τὴν βραδέως καὶ ἐπιπόνως ἀποκτηθεῖ-
σαν ὑπὸ τοῦ πατρός μου περιουσίαν.
Πτωχὸς, δὲν ἠδυνήθην νὰ ὑψωθῶ οὔτε
διὰ τῆς διανοίας οὔτε δι' ἀφανοῦς ἐργα-
σίας. Πτωχὸς, ἔμεινα πτωχὸς, κατα-
βαλῶν μίαν πρὸς μίαν τὰς κοινωνικὰς

βαθμίδας, ἄνευ ἀξιοπρεπείας διὰ τὸ ὄνομά μου καὶ ἄνευ τρόμου διὰ τὴν αὔριον. Μήπως ἤξεύρω ποῦ θὰ κατέβαινον καὶ τί θὰ ἐγινόμην ἄνευ τῆς τυφλῆς τύχης ἣτις μὲ συνέλαβε καὶ ἐκ δευτέρου καὶ μὲ ἀπέσπασεν ἀπὸ τὴν ταπεινότητά μου; Ἡ τύχη αὕτη μὲ ἦλθεν ἐσπέραν τινὰ χωρὶς οὔτε βῆμα νὰ κάμω πρὸς συνάντησίν της. Ἄλλως τε δὲν θὰ εἶχον πρὸς τοῦτο μήτε τὴν δύναμιν μήτε τὸ θάρρος. Διὰ τοῦτο ὁ κόσμος εἶπε περὶ ἐμοῦ: Εἶναι εὐτυχής!... Ὁ κόσμος ἠπατήθη. Εἶμαι πλούσιος, ἀλλ' οὐδὲν περισσότερον· πλούσιος εἰς χρήματα, ἀλλὰ στερούμενος ὄλων τῶν προτερημάτων τῶν κοσμοῦντων τὸν ἄνδρα, στερούμενος ὄλων τῶν χιμαιρῶν τῶν πληρουσῶν τὴν καρδίαν.

Μαγδαληνή, κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν θὰ ἐπλήρωνα δι' ὄλης μου τῆς παρουσίας μίαν τῶν ὡραίων ἐκείνων ἐσπερίδων τῆς νεότητός μου καθ' ἃς, μόνος μετὰ σοῦ, τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ ὤμου σου, μὲ ὠμίλεις περὶ καλῶν ἔργων, περὶ εὐρυτάτων σχεδίων, περὶ μέλλοντος λαμπροῦ καὶ εὐδαιμονίας αἰωνίας...

Πόσον μακρὰν ἡμῶν εἶναι ὁ καιρὸς ἐκεῖνος, Μαγδαληνή, πόσον πρὸ πάντων εἶναι μακρὰν ἐμοῦ!...

Ἐπιστρέφω εἰς τὸν οἶκόν μου μὲ κεφαλὴν πυρέσσουσαν καὶ μὲ καρδίαν συντετριμμένην... φαντάσθητι, Μαγδαληνή... ὦ! ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένω καὶ ὄχι νὰ ὑπάγω ἐκεῖ ὅπου μὲ ἔσυρεν ὁ δαίμων. Ἐξέρχομαι ἀπὸ τοῦ Φριδερίκου, ἤξεύρεις, τοῦ τρελοῦ ἐκείνου, τοῦ ἀσώτου, τοῦ καλλίστου φίλου μου ἄλλοτε, ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐπετίμας ἄλλοτε, ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἠγάπα καὶ ἐξετίμας χωρὶς νὰ τὸ θέλης, τόσον ἡ διάνοια καὶ ἡ καρδία εὕρισκον ἐπιείκειαν ἐν τῷ πνεύματί σου κλίνουντι πρὸς τὴν αὐστηρότητα. Λοιπὸν! σήμερον εἶναι ὄλος διαφορετικός. Μυσικῶς καὶ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἠγάπα ὡς φαίνεται ἀγνήν κόρην, ἀγαθὴν ὡς σὲ καὶ σχεδὸν ἐπίσης ὡραίαν. Ἡμέραν τινὰ ἀπεχαιρέτισε παρελθὸν ὅπερ ἤρχιζε νὰ τὸν πιέζῃ ὡς

μομφὴ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ ἀπειλὴ διὰ τὸ μέλλον του· ἐνυμφεύθη. Ἡ γυνὴ ἦν συνεζεύχθη ἦτο πτωχὴ ὡς αὐτός, ἀλλὰ τὴν ἠγάπα ἀγίως, καὶ ἐδέχθη τὴν πάλην ἦν ἔπρεπε νὰ ὑποστῇ διὰ νὰ τὴν ἐπιτύχῃ. Ἐκ τῆς πάλης ταύτης ἐξῆλθε τέλος νικητῆς, καὶ ἠνώθησαν.

Ἐγὼ πρὸ πολλοῦ δὲν τὸν εἶδον. Ὡς σὲ εἶπον, ἀποφεύγω τοὺς φίλους τῶν ὁποίων ἡ ἠθικότης μοὶ ἐμπνέει τρόμον, ἀλλ' ἀποφεύγω ἐπίσης καὶ τοὺς εὐτυχεῖς φίλους. Κατατρυχόμενος ὑπὸ τύψεων, δὲν ἀγαπῶ ἐκείνους οἵτινες μὲ ἀναγκάζουσι νὰ τοὺς σέβωμαι· μὲ φαίνεται ὅτι μοὶ κλέπτουσι φιλίαν τὴν ὁποῖαν ματαίως προσπαθῶ νὰ τοῖς διαφιλονεικήσω. Δὲν ἀγαπῶ δ' ἐπίσης ἐκείνους οἵτινες δὲν ἔχουσι νὰ μοὶ προσφέρωσιν εἰμὴ αὐθάδη εὐδαιμονίαν...

Ἄλλ' ἡμέραν τινὰ ἡ τύχη μὲ ἔφερεν ἀπέναντι τοῦ Φριδερίκου, καὶ μὲ ἔσυρεν εἰς τὸν οἶκόν του· ἠθέλησα νὰ ἀντισταθῶ, διότι ἤξευρα ὅτι θὰ ἐβασανιζόμην βλέπων τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ οἴκου περὶ οὗ μὲ ὠμίλει μετὰ γελοίας ἐμφάσεως. Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ ἐνδώσω, καὶ ἐνέδωκα κατὰ τὸ ἡμισυ μετὰ λύπης καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ μετὰ πικρᾶς χαρᾶς ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι θὰ ἠὺφραινόμην ἅπαξ ἐπὶ ζωῆς μου ἐκ τῆς θέας πράγματος τὸ ὁποῖον μοὶ ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ ἴδω ποτὲ ἐκ τοῦ σύνεγγυς.

Μαγδαληνή, θὰ ἠδυνάμην ἐν τούτοις νὰ ἤμην καὶ ἐγὼ εὐτυχής ὡς αὐτός. Ἡ σύζυγός του εἶναι εἴκοσι καὶ τεσσάρων ἐτῶν, εἶναι δὲ ὡραιότερα παρ' ὅτε τὴν εἶδον κατὰ πρῶτον, πρὸ τριῶν ἐτῶν, καὶ καλλουῆς τοσοῦτον διαφερούσης καὶ τοσοῦτον πλησιαζούσης μὲ τὴν ἰδικὴν σου ὥστε δὲν ἠδυνήθην νὰ τὴν ἴδω χωρὶς νὰ ὠχριάσω.

Θεέ μου! πόσον ἀγαπᾶται ὁ Φριδερίκος!... Ὄταν ὁμιλῇ, τὸν ἀκούει προσεκτικῶς, καὶ εἰς ἐκάστην τῶν λέξεων του μειδιᾷ μειδίαμα θαυμασμοῦ. Πᾶν ὅ,τι λέγει εἶναι ὡραῖον, πᾶν ὅ,τι πράττει εἶναι μέγα. Ἐκάστη τῶν πράξεων τοῦ Φριδερίκου, ἔστω καὶ ἡ μᾶλλον παιδαριώδης, δι' αὐτὴν εἶναι λαμπρά. Εὐτυχῇ

Φριδερίκε! Είναι Θεός διὰ τὴν γυναῖκά του, καὶ δὲν εἶναι τίμιος εἰμὴ δι' αὐτῆς. Διέρχονται ἄλλως τε τὴν ὑπαρξίν των ἀνταγαπώμενοι. Ἐπειτα, ἤξεύρεις, Μαγδαληνή; ἔχουν τέκνα· τὸ πρεσβύτερον εἶναι πενταετές· εἶναι ὠραίου ὡς ἡ μήτηρ του, καὶ τὸ αὐτὸ μεϊδίωμα διαυγάζει τὴν νοήμονα φυσιογνωμίαν του. Τὸ ἐνηγκαλίσθην ἔνεκα τοῦ πρὸς σὲ ἔρωτός μου. Τὸ ἄλλο, ὅπερ εἶναι μόνον τριετές, ἀνεῤῥιχήθη ἐπὶ τῶν γονάτων μου. Τότε αἱ λυπηραὶ ιδέαι μου μὲ κατέλαβον καὶ ἀνεσκόλιζον τὸ πῦρ μετὰ λύσεως, ἀλλὰ τὸ παιδίον ποσῶς δὲν μὲ ἄφινεν εἰς ἡσυχίαν. — Κύριε, μὲ ἠρώτησεν, ἔχετε παιδάκι σὰν ἐμένα; — Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀπεκρινόμην, ἐξέλαβε τὴν σιωπὴν μου ὡς ἐπιβεβαίωσιν καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τοῦ τὸ φέρω, διὰ νὰ συμμερισθῇ μετ' αὐτοῦ τὰ παιγνίδια τῆς πρωτοχρονιάς.

Ὁ Φριδερίκος σχεδὸν δὲν ἐνθυμεῖται πλέον τὸν ἄλλοτε βίον του. Εἶναι ὑπερήφανος διὰ τὴν γυναῖκά του ὅσον καὶ εὐτυχῆς διὰ τὸν ἔρωτά της, καὶ ἀποκαλύπτεται ἐνώπιον αὐτῆς. Ἐργάζεται διὰ τὴν ὠραίαν του οἰκογένειαν εἰς ἣν θὰ ἐξασφαλίσῃ ὑπαρξίν ἀνεξάρτητον· θὰ καταστήσῃ τὸν υἱὸν του τίμιον ἄνθρωπον καὶ πεπαιδευμένον, καὶ τὴν θυγατέρα του ἀγνὴν σύζυγον ὡς τὴν μητέρα της. Τοῦτο εἶναι τὸ μόνον ὄνειρόν του.

Ἐγὼ, ἐπιστρέφω εἰς τὸν οἶκόν μου μόνος, πάντοτε μόνος, καὶ καταρῶμαι τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ Φριδερίκου εἰ καὶ συγχωρῶν αὐτήν.

Μαγδαληνή, αὐτὸ τὸ ὁποῖον σοὶ ἀπευθύνω δὲν δύναται πλέον νὰ ὀνομασθῇ ἐπιστολή, εἶναι ὀλόκληρος ἡ καρδιά μου ἐκρηγνυομένη. Ἡ κραυγὴ τὴν ὁποίαν ἀκούεις ἔσεται ἡ ὑπερτάτη κραυγὴ τῆς ἀπελπισίας μου. Ἡ θὰ μὲ ἀποκριθῆς ἢ θὰ φονευθῶ!... Ὁχι, δὲν θὰ φονευθῶ, θὰ ἀποθάνω...

Μαγδαληνή, σὲ ἀγαπῶ!

Ἐν ὀνόματι τοῦ ἔρωτος τούτου τὸν ὁποῖον ἐν τούτοις ἐπέτρεψεν ὁ Θεός, ἐν ὀνόματι τῆς μητρός μου τῆς ἀναπαυομένης εἰς τὰν τάφον, ἐν ὀνόματι τῆς μητρός

σου ἦν τόσον ἠγάπας, ἐν ὀνόματι παντὸς προσφιλεστάτου ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ... ἐπίτρεψον εἰς τὸν δυστυχῆ νὰ ἐξαγνισθῇ διὰ τῆς μετανοίας καὶ νὰ πέσῃ εἰς τὰ γόνατά σου!...

Μαγδαληνή, συγχώρησέ τον... ἔλεος! συγχώρησόν με... Κυλίομαι εἰς τοὺς πόδας σου... δὲν εἰμπορῶ νὰ ζήσω μήτε μίαν ὥραν πλειότερον ἄνευ σοῦ... Ἐσο ἰδική μου, ἔσο σύζυγός μου!...

Εἶμαι νέος ἀκόμη, Μαγδαληνή· μένουσι πολλὰ ἔτη νὰ διατρέξω... Τὰ ἔτη ταῦτα θὰ τὰ μεταχειρισθῶ οὕτως ὥστε νὰ λησμονήσῃς τὰς σκληρὰς ὥρας τῆς ἀποπλανήσεώς μου. Δὲν σὲ θέλω πλέον ὡς ἀδελφὴν, σὲ θέλω ὡς δικαστήν... Θὰ διατάτῃς.

Πᾶν ὅ,τι θέλεις, θὰ τὸ πράττω· ἡ λέξις ἥτις θὰ πέσῃ ἐκ τῶν χειλέων σου ἔσεται ἡ ἀνέκκλητος ἀπόφασις τῆς εἰμαρμένης μου...

ὦ! τότε... πῶς θὰ ἐργάζωμαι, πῶς θὰ σὲ ἀγαπῶ, πόσον ὠραίας ἡμέρας θὰ διερχώμεθα... πόσον τὸ τέκνον ὅπερ θὰ γεννηθῇ ἐκ τῆς ἐνώσεώς μας θὰ ἦναι ὠραίου καὶ ὑγιές... πόσον... τὸ γῆράς μας ἔσεται μακρὸν καὶ ἡδὺν, προστατευόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνεκλαλήτου ἐκείνου ἔρωτος ὀλοκλήρου χαρμοσύνου βίου... πόσον... Ἄλλ' ὄνειρεύομαι... ὄνειροπολῶ... Μαγδαληνή, εἶπέ μοι ταχέως ὅτι δὲν ὄνειρεύομαι, καὶ εἴθε ὁ ἥλιος τῆς αὔριον νὰ φωτίσῃ τὴν ὁδὸν ὅπου θὰ σὲ περιμένω, μὲ τὸν πόδα εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου, μὲ τὰς χεῖρας τεταμένας πρὸς σὲ καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους πρὸς τὸν οὐρανόν!...

. . . . .

«... Διατὶ, Κύριε, ἐπιμένετε νὰ γράφετε πρὸς γυναῖκα μὴ αἰσθανομένην σήμερον τὰ δάκρυά σας; Πολὺ πρὶν ἢ ἡ λύπη σας ἀνακαλέσῃ αὐτήν εἰς τὴν μνήμην σας, ἡ ἰδικὴ τῆς λύπη τὴν ἀνῆρπασεν ἐκ μέσου τῶν ζώντων. Ἄγνοεῖτε, Κύριε, ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ ἀπέθανε;»

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ ***